

ΝΑ ΖΕΙ ΚΑΝΕΙΣ Ή ΝΑ ΜΗ ΖΕΙ

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΣ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟΣ ΑΪΝΤΑ, ΒΗΘΛΕΕΜ

ο μονόλογος του ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΑΛ ΑΖΖΑ

Translation of MOHAM MOHAMMAD AL AZZA'S in Modern Greek
by the HELLENIC THEATRE/DRAMA & EDUCATION NETWORK (TENet-GR)

www.TheatroEdu.gr

ARTISTS ON THE FRONTLINE www.artistsonthefrontline.com
THE FREEDOM THEATRE www.thefreedomtheatre.org

ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΑΛ ΑΖΖΑ

**ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ & ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΛΑΤΖΕ**

Ξεκίνησα τη φωτογραφία ως καλλιτέχνης. Τραβούσα φωτογραφίες στον καταυλισμό: την καθημερινή ζωή, τους ανθρώπους, τα παιδιά, τα σπίτια. Αλλά από τη στιγμή που ζεις στην Παλαιστίνη, είναι δύσκολο να φωτογραφίσεις κάτι που να μην έχει σχέση με την ισραηλινή στρατιωτική κατοχή. Η κατάσταση σε αναγκάζει να την καλύπτεις ξανά και ξανά.

Βρισκόμουν στο γραφείο μου, όταν άρχισαν οι πυροβολισμοί, οπότε, όπως κάνω συνήθως, πήρα τη φωτογραφική μου μηχανή και στάθηκα δίπλα στο παράθυρο να τραβήξω φωτογραφίες. Περίπου δέκα Ισραηλινοί στρατιώτες εισέβαλαν στον καταυλισμό. Έριχναν αδιακρίτως σφαίρες, δακρυγόνα και ηχητικές βόμβες.

Συνέχισα να τραβώ φωτογραφίες και οι στρατιώτες πλησίαζαν. Έφτασαν στο σημείο όπου είχα σκύψει έξω από το παράθυρο κι άρχισαν να φωνάζουν: «Πήγαινε σπίτι σου τώρα!».

Ήταν εξαιρετικά βίαιοι, οπότε άρχισα να κλείνω το παράθυρο. Εκείνη τη στιγμή, ένας στρατιώτης έστρεψε την καραμπίνα του προς το πρόσωπό μου και με πυροβόλησε. Η σφαίρα με βρήκε στο πρόσωπο. Πυροβόλησαν με πρόθεση να σκοτώσουν. Αν δεν βρισκόμουν στον δεύτερο όροφο, τώρα θα ήμουν νεκρός. Ούρλιαζα και τους άκουγα να γελάνε δυνατά. Άρχισα να αιμορραγώ έντονα. Νόμισα πως θα πέθαινα. Πιο πολύ ανησυχούσα για την κάμερα όμως, παρά για τον εαυτό μου, επειδή είχε μέσα φωτογραφίες του στρατιώτη που πυροβόλησε.

Νοσηλεύτηκα δεκαεφτά ημέρες. Έβγαλαν τα μάτια μου από τη θέση τους και μου έβαλαν κομμάτια πλατίνας, για να διορθώσουν το κόκαλο. Έκανα τρεις χειρουργικές επεμβάσεις. Ήταν αδύνατον να φάω, γιατί δεν μπορούσα να κουνήσω το στόμα μου. Ρουφούσα πολτοποιημένη τροφή με καλαμάκι.

Όταν βγήκα από το νοσοκομείο, πήγα να μείνω με την αδελφή μου. Εκείνη τη νύχτα περίπου σαράντα στρατιώτες έσπασαν την πόρτα, εισέβαλαν στο σπίτι των γονιών μου και κατέστρεψαν τα πάντα. Άφησαν ένα ένταλμα, με το οποίο απαιτούσαν να πάω για ανάκριση.

Έπρεπε να πηγαίνω στον γιατρό για μετεγχειρητική παρακολούθηση και να παίρνω τακτικά τα φάρμακά μου. Αν πήγαινα να παραδοθώ, δεν θα μπορούσα να τα κάνω αυτά. Δύο μήνες έζησα κρυφά, από σπίτι σε σπίτι στη Βηθλεέμ, γιατί ο στρατός εξακολουθούσε να επιτίθεται στην οικογένειά μου. Όταν βελτιώθηκε η κατάσταση του προσώπου μου, γύρισα σπίτι.

Εκείνη τη νύχτα ήρθαν και εισέβαλαν.

Έτρεξα και δραπέτευσα, οπότε επιτέθηκαν στην οικογένειά μου, ακόμη και στον παππού και τη γιαγιά μου.

Όλη τη νύχτα με έψαχναν. Με βρήκαν τελικά κι άρχισαν να με χτυπάνε με μανία. Τους ικέτευσα να μην με χτυπήσουν στο πρόσωπο, αλλά τη στιγμή που το ζήτησα, άρχισαν να με χτυπάνε εκεί ακριβώς.

Με πήγαν στη στρατιωτική βάση και με ανέκριναν δώδεκα ημέρες. Δεν βρήκαν κανένα στοιχείο εναντίον μου, που να επιβεβαίωνε τους ισχυρισμούς τους. Με πέρασαν από πέντε δίκες και σε καμία δεν μπόρεσαν να στηρίξουν τις κατηγορίες τους εναντίον μου. Τελικά, ο δικαστής αποφάσισε να με αφήσει ελεύθερο, αφού μου επέβαλε πρόστιμο 500 δολαρίων και μου έδωσε εντολή να πηγαίνω κάθε μήνα στο δικαστήριο για ανάκριση. Αυτό συνεχίστηκε τρία χρόνια.

Επέστρεψα στη δουλειά μου ως φωτογράφος. Αποφάσισα να μην έχω πλέον τη βάση μου στο παράθυρο του γραφείου, αλλά να πλησιάζω τους στρατιώτες και να τραβώ φωτογραφίες ανάμεσά τους.

Από τη στιγμή που με είχαν πυροβολήσει στο πρόσωπο, τι χειρότερο μπορούσαν να μου κάνουν;

Ήθελαν να με σκοτώσουν, για να μη φωτογραφίζω και να μην κινηματογραφώ. Αυτή, όμως, είναι και η πρόκληση που με κρατάει σε εγρήγορση.

Με ώθησαν προς την ιδέα του «Να ζει κανείς ή να μη ζει;»

(Μετάφραση από τα αγγλικά: Τζένη Καραβίτη και Ιωάννα Λιούτσια 2023)
(Επιμέλεια κειμένου : Ανατολή Κιρπούικη)